

Griffiernr. :
Not. nr. : GE 66.24.69/00

OPENBARE TERECHTZITTING VAN 2 MEI 2005

tegen alle beschuldigingen.

De rechtbank van eerste aanleg, zitting houdende te Gent, **negentiende kamer**, rechtsprekende in correctionele zaken, heeft het volgende vonnis uitgesproken:

Gezien de stukken van vervolging.

IN DE ZAAK VAN HET OPENBAAR MINISTERIE tegen:

op 9 mei 2005 door
op 9 mei 2005 door OH tegen

1. _____, _____, zonder gekend beroep,
geboren te _____ op _____, wonende te _____,
2. _____, _____, nijveraar, geboren te _____ op
_____ wonende te _____,
3. _____, _____, zonder gekend beroep, geboren te
(Nederland) op _____, wonende te _____,

VERDACHT VAN :

A. De eerste en de tweede

Om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden.

HOGER BEROEP

Bij inbreuk op de artikelen 42 § 1, 7°, 66 (1°, 2°, 3°, 4° en 5° lid) en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, door het wijzigen van het gebruik van een gebouw of het instandhouden van die wijziging inbreuk te hebben gemaakt op de bepalingen van artikel 42 § 1, punt 7 van dit decreet door namelijk zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijk vergunning van het college van burgemeester en schepenen het gebruik van vergunde gebouwen te hebben gewijzigd voor zover deze wijziging is opgesomd in een door de Vlaamse regering vast te leggen lijst, terzake in strijd met artikel 5 van het Besluit van de Vlaamse regering dd. 17.07.1984 houdende vergunningsplichtig maken van sommige gebruikswijzigingen (B.S. 30.08.0984) en artikel 54 van het decreet van 12 november 2003 waarbij artikel 192 bis in het decreet van 18 mei 1999 wordt ingevoegd waardoor het hoger vermeld besluit met terugwerkende kracht vanaf 09.05.1984 tot 01.05.2000 wordt opgenomen in casu:

1. door het wijzigen van het gebruik een vergund gebouw van de functie recreatief verblijf naar de functie 'permanent wonen', betrokken perceel volgens het gewestplan (K.B. van 14.09.1977) gelegen in een gebied voor dag- en verblijfsrecreatie

te **op een niet nader te bepalen tijdstip in de periode tussen 19.10.1999 (st.4) tot en met 30.10.1999.**

2. en de sub 1 vermelde toestand in stand te hebben gehouden

te **in de periode van 01.11.1999 tot en met 30.04.2000**

de overtreding gepleegd zijnde op het onroerend goed, gelegen te

ten kadaster gekend onder de **in eigendom**
toebehorend aan **hierboven nader vermeld**

de feiten sub A thans strafbaar overeenkomstig de artikelen 1, 2, 99 § 1- 6°, 146- 1°, **146-2°lid**, 147, 149, 192 bis en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18 mei 1999 (BS 08.06.1999) en het Besluit van de Vlaamse regering dd. 14.04.2000 tot bepaling van de vergunningsplichtige functiewijzigingen en van de werken waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is (B.S. 18.05.2000), zoals gewijzigd bij Besluit van de Vlaamse regering dd. 26.04.2002 (B.S. 20.06.2002)

met de omstandigheid dat de tweede verdachte een persoon is die wegens zijn beroep of activiteit onroerende goederen koopt, verkavelt, te koop of te huur zet, verkoopt, of in huur geeft, bouwt of vaste of verplaatsbare inrichtingen opstelt of die bij die verrichtingen als tussen persoon optreedt (alsdan art 66 3° lid in aanhef vermelden): verhuurder van woningen

B. De eerste, de tweede en de derde

Om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden.

Bij inbreuk op de artikelen, 1, 2, 99 § 1-6°, 146-1°, **146-2° lid**, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18 mei 1999 (BS 08.06.1999) de bij artikel 99 § 1-1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden,

- door namelijk zonder stedenbouwkundige vergunning geheel of gedeeltelijk de hoofdfunctie van een onroerend bebouwd goed te hebben gewijzigd voor zover deze functiewijziging voorkomt op een door de Vlaamse regering op te stellen lijst van de vergunningsplichtige functiewijzigingen,

- ter zake in strijd met artikel 2 § 1 van het Besluit van de Vlaamse regering dd. 14.04.2000 tot bepaling van de vergunningsplichtige functiewijzigingen en van de werken waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is (B.S. 18.05.2000), zoals gewijzigd bij Besluit van de Vlaamse regering dd. 26.04.2002 (B.S. 20.06.2002)

na zoals vermeld sub A.1, geheel of gedeeltelijk de hoofdfunctie van een onroerend bebouwd goed in een andere hoofdfunctie te hebben gewijzigd en meer bepaald de functie van het desbetreffend onroerend goed geheel of gedeeltelijk te hebben gewijzigd van de hoofdfunctie verblijfsrecreatie naar de hoofdfunctie wonen.

de hierboven vermelde toestand in stand te hebben gehouden

te _____ in de periode van 01.05.2000 (en wat de **derde** betreft vanaf 28.07.2004) tot de uitvaardiging van het bevel tot dagvaarding zijnde 31.01.2005

de overtreding gepleegd zijnde op het onroerend goed, gelegen te

ten kadaster gekend onder _____ in eigendom
toebehorend aan _____ hierboven nader vernoemd

met de omstandigheid dat wat de tweede betreft het misdrijf gepleegd werd door instrumenterende ambtenaren, vastgoedmakelaars en andere personen die in de uitoefening van hun beroep of activiteit onroerende goederen kopen, verkavelen, te koop te huur zetten, verkopen of verhuren, bouwen of vaste of verplaatsbare inrichtingen ontwerpen en/of opstellen of personen die bij die verrichtingen als tussenpersonen optreden bij de uitoefening van hun beroep (art 146-2° lid vermelden) : namelijk verhuurder van woningen

De tweede

tevens gedagvaard teneinde zich overeenkomstig art. 42 en 43bis van het Strafwetboek, te horen veroordelen tot de bijzondere verbeurdverklaring

- van een bedrag van 40 224 euro

zijnde

- **hetzij** de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen,
- **hetzij** goederen en waarden die in de plaats ervan zijn gesteld,
- **hetzij** inkomsten uit belegde voordelen,

waarbij de rechter, indien de zaken niet kunnen worden gevonden in het vermogen van de beklaagde, de geldwaarde ervan dient te ramen (het equivalent bedrag).

* * * * *

NOPENS DE PROCEDURE

1. De beklaagden werden gedagvaard om te verschijnen op de openbare terechtzitting van 7 maart 2004, waar de zaak werd uitgesteld naar de openbare terechtzitting van 4 april 2005.

2. De rechtbank nam inzage van de stukken van de rechtspleging.

De dagvaarding werd regelmatig betekend.

De dagvaarding werd overgeschreven op het hypotheekkantoor te Gent op 9 februari 2005. De dagvaarding is ontvankelijk (art. 160 van het decreet houdende organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999, hierna afgekort DORO).

De dagvaarding vermeldt de kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp is van de telastleggingen en identificeert de eigenaar (de tweede beklaagde) ervan zoals voorgeschreven door de wetgeving inzake hypotheek.

Op het verzoek tot inschrijving van de dagvaarding in het vergunningenregister berichtte het College van Burgemeester en Schepenen van _____ dat het nodige zal worden gedaan. De inschrijving van de dagvaarding in het gemeentelijke vergunningenregister is niet op straffe van ontvankelijkheid opgelegd (art. 161 DORO).

Bij de behandeling van de zaak en in de processtukken werd gebruik gemaakt van de Nederlandse taal.

3. De rechtbank aanhoorde op de openbare terechtzitting van 4 april 2005:

- de vordering van het Openbaar Ministerie, uitgesproken door
substituut-procureur des Konings;
- de beklaagde, in haar middelen van
verdediging, voorgedragen door haarzelf en bijgestaan door
meester advocaat te
die de opschorting van de uitspraak van de veroordeling
vraagt;
- het positief advies van het Openbaar Ministerie bij monde van
voornoemd, omtrent de gevraagde
opschorting van de uitspraak van de veroordeling.
- de beklaagde, in zijn middelen van
verdediging, voorgedragen door hemzelf en bijgestaan door
meester in plaats van meester
beiden advocaat te
- de beklaagde, in zijn middelen van verdediging,
voorgedragen door hemzelf en bijgestaan door meester
advocaat te

* * * * *

TEN GRONDE :

Nopens de feiten

4. De beklaagden worden vervolgd wegens het zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning wijzigen van het gebruik van een vergund gebouw van de functie "recreatief verblijf" naar de functie "permanent wonen" in de periode tussen 19 oktober 1999 tot 20 oktober 1999 (de eerste en de tweede beklaagde, telastlegging A.1) en de instandhouding van die gebruikswijziging in de periode van 1 november 1999 tot 1 mei 2000 (de eerste en de tweede beklaagde, telastlegging A.2) en in de periode van 1 mei 2000 tot 31 januari 2005 (de eerste, tweede en derde beklaagde, telastlegging B).
5. Het onroerend goed ligt volgens het bij koninklijk besluit van 14 september 1977 vastgesteld gewestplan in een gebied voor dag- en verblijfsrecreatie. In dat gebied gelden de stedenbouwkundige voorschriften van artikel 16.5.0 en 16.5.2 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplan:en en de

gewestplannen, die als volgt luiden: *"De recreatiegebieden zijn bestemd voor het aanbrengen van recreatieve en toeristische accommodatie, al dan niet met inbegrip van de verblijfsaccommodatie. In deze gebieden kunnen de handelingen en werken aan beperkingen worden onderworpen ten einde het recreatief karakter van de gebieden te bewaren. De gebieden voor dag- en verblijfsrecreatie zijn bestemd voor de recreatieve en toeristische accommodatie alsmede de verblijfsaccommodatie met inbegrip van de kampeerterreinen, de gegroepeerde chalets, de kampeerverblijfparken en de weekendsverblijfparken".*

6. Het onroerend goed ligt tevens in een door het College van Burgemeester en Schepenen aan het Nationaal Komitee Weekendverblijven op 2 april 1987 verleende verkavelingsvergunning. Voor het oprichten van het weekendverblijf verleende hetzelfde College aan een bouwvergunning op 14 juni 1990. De tweede beklagde bevestigt dat hij thans eigenaar is van acht weekendverblijven in die verkaveling waarvan hij kennelijk een wijziging heeft aangevraagd in 1998.
7. Op een niet nader bepaalde datum werd tussen de lasthebber van de tweede beklagde en de eerste beklagde een schriftelijke huurovereenkomst gesloten *"voor een termijn van negen opeenvolgende jaren"* en *"eindigend ... op 2008"* tegen een maandelijkse huurprijs van € 619,73. In de aanhef van het schriftelijk huurcontract wordt vermeld: *huurovereenkomst voor nieuwe bungalow gelegen in zone voor verblijfsrecreatie* en bij omschrijving van het voorwerp van de huur staat er te lezen:
 8. Op 19 oktober 1999 heeft de politie ten behoeve van de gemeentelijke dienst bevolking er een vaststelling van woonst gedaan. De verbalisant stelde vast dat het door de eerste beklagde aangegeven adres en het aantal personen die er leven, met name zijzelf en haar zoon (de derde beklagde), correct was. Beide beklagden werden er vanaf die datum ingeschreven in de gemeentelijke bevolkingsregisters.
 9. Op 17 april 2000 stelde de verbalisant ter plaatse vast dat de woning permanent bewoond wordt, ingericht en voorzien is van alle comfort om er permanent te wonen en dat alle nutsvoorzieningen aanwezig zijn. De eerste beklagde verklaarde: *"Ik was niet op de hoogte van het feit dat dat niet kon. Wel stond er in mijn huurcontract vermeld dat het ging om een recreatieverblijf. Ik kan wel vermelden dat ik een huurcontract heb van negen jaar en dus hoop, dat ik op dit adres mag blijven wonen. Mijn huurbaas heeft mij nooit over deze feiten ingelicht. Ik heb hem trouwens nog nooit persoonlijk gezien."*
 10. Bij brief van 8 maart 2004 aan de procureur des Konings leidde de Gewestelijk Stedenbouwkundig Inspecteur de herstellvordering in. Zij vordert de staking van het strijdig gebruik onder verbeurte van een dwangsom van € 125,00 per dag, op grond van onder meer volgende overwegingen:

“Overwegende dat permanent wonen in dag- en/of verblijfrecreatiegebied een zwaarwichtige en onherstelbare inbreuk is op de essentiële bestemmingsvoorschriften van het gebied; dat permanent wonen in een recreatiegebied onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaakt voor de omwonenden; dat recreatiegebieden niet uitgerust zijn om permanent te wonen; dat door het permanent bewonen van de recreatiegebieden het essentiële van die bestemming tenietgedaan wordt; dat de facto een woongebied gecreëerd wordt waar dat niet bedoeld is en die een overbelasting van het gebied is;

Overwegende dat het een voortdurende en toekomstgerichte betrachting is de realisatie van een bestemming te verwezenlijken, dat gelet op de concrete omstandigheden deze bestemming alsnog in grote mate effectief kan verwezenlijkt worden...”.

11. Op 30 maart 2004 verklaarden de eerste en de derde beklagde aan de verbalisant die hen de voormelde herstellvordering overhandigde, dat zij niet van plan waren om het weekendverblijf te verlaten of zich elders te vestigen maar dat zij zich zullen neerleggen bij de uitspraak van de rechtbank.
12. De tweede beklagde verklaarde aan de verbalisant die hem de herstellvordering overhandigde *“Ik ben alleen eigenaar van de verblijfsrecreatie te heeft inderdaad een pand gehuurd. In het huurcontract ... staat duidelijk vermeld dat het om verblijfsrecreatie gaat. Ik wist niet dat voornoemde er permanent zou gaan wonen en heb dus ook geen maatregelen genomen. Het is dus aan om een einde te stellen aan haar wederrechtelijke toestand...”.*

Nopens de tenlasteleggingen lastens de beklagden

13. Het staat vast dat de eerste en de tweede beklagde zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning het gebruik van een vergund gebouw van de functie “recreatief verblijf” naar de functie “permanent wonen” in de periode tussen 19 oktober 1999 tot 20 oktober 1999 hebben gewijzigd (telastlegging A.1) en dat die gebruikswijziging in de periode van 1 november 1999 tot 1 mei 2000 werd in stand gehouden door de eerste en de tweede beklagde (telastlegging A.2) en door de eerste, de tweede en de derde beklagde in de periode van 1 mei 2000 tot 31 januari 2005 (telastlegging B).
14. Bij arrest nr. van 19 januari 2005 vernietigt het Arbitragehof in artikel 146, derde lid, van het decreet van het Vlaamse Gewest van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, zoals toegevoegd bij artikel 7 van het decreet van het Vlaamse Gewest van 4 juni 2003, de woorden «, voorzover ze geen onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaken voor de omwonenden of voorzover ze geen ernstige inbreuk vormen op de

essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg ».

15. Het derde lid van artikel 146 DORO luidt thans: "De strafsanctie voor het instandhouden van inbreuken, bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7°, geldt niet voorzover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden."
16. De telastleggingen A.2 en B zijn geen inbreuken bedoeld in artikel 146, eerste lid, 4° en 5° DORO.
17. De bewezen inbreuk van instandhouding situeert zich volgens het gewestplan _____ in een gebied voor dag- en verblijfsrecreatie dat geen ruimtelijk kwetsbaar gebied is.
18. De strafsanctie voor de instandhouding van de bewezen inbreuken (telastleggingen A.2 en B) geldt in dit geval niet (meer).
19. De telastlegging A.1 zoals hierboven omschreven, is in hoofde van de eerste en de tweede beklagde bewezen.
20. De bewezen verklaarde betichtingen A.1, A.2 en B zijn in hoofde van de eerste en de tweede beklagde de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van een zelfde misdadig opzet (art. 65 Sw.).

Nopens de strafrechtelijke verantwoordelijkheid

21. De eerste en de tweede beklagde zijn strafrechtelijk verantwoordelijk voor de hen ten laste gelegde feiten (A.1).
22. De afwezigheid in het – overigens niet gedateerd – schriftelijk huurcontract van de uitdrukkelijke vermelding van het werkelijke hoofdverblijf na haar verhuis uit _____ van de eerste beklagde en/of van een uitdrukkelijk verbod aan de eerste beklagde om er haar hoofdverblijf te vestigen toont aan dat de eerste en de tweede beklagde wetens en willens hebben gehandeld. De initiële bedoeling van de eerste beklagde om in het weekendverblijf vanaf de inhuurneming permanent te wonen, blijkt bovendien uit haar navolgende aanvraag om aldaar in de gemeentelijke bevolkingsregisters te worden ingeschreven en de daaropvolgende vaststelling door de verbalisant van haar permanente bewoning van het gehuurde weekendverblijf. De initiële instemming van de tweede beklagde met de permanente bewoning van het gehuurde weekendverblijf door de eerste beklagde blijkt bovendien uit de aanpassing van de huurprijs naderhand tot € 250,00 per maand.

Nopens de verzwarende omstandigheid

23. De verzwarende omstandigheid in hoofde van de tweede beklaagde met betrekking tot de ten laste gelegde feiten, wordt niet betwist. De tweede beklaagde is een verhuurder van woningen. De verzwarende omstandigheid wordt in hoofde van de tweede beklaagde aangenomen.

Nopens de straffen

24. In hoofde van de eerste beklaagde kan de inbreuk A.1 krachtens artikel 146, eerste lid, 1° DORO gestraft worden met een gevangenisstraf van acht dagen tot vijf jaar en met een geldboete van € 26,00 tot € 400.000,00 of met één van deze straffen alleen. In hoofde van de tweede beklaagde kan de inbreuk A.1, gelet op de verzwarende omstandigheid, krachtens artikel 146, eerste lid, 1° DORO gestraft worden met een gevangenisstraf van vijftien dagen tot vijf jaar en met een geldboete van € 2.000,00 tot € 400.000,00 of met één van deze straffen alleen.
25. De eerste en de tweede beklaagde hebben doelbewust een ernstige inbreuk (telastlegging A.1) gepleegd, ervan uitgaande dat éénmaal de functiewijziging doorgevoerd, dit ook wel zo zou blijven. De tweede beklaagde handelde bovendien uit loutere winstbejag. De eerste en de tweede beklaagde moeten beseffen dat zij zich niet ongestraft boven de wet kunnen stellen. Dergelijke ingesteldheid is maatschappelijk onaanvaardbaar. Het belang van de gemeenschap bij een goede ruimtelijke ordening kan niet ondergeschikt worden gemaakt aan enig ander belang van de eerste en/of de tweede beklaagde.

Mede gelet op haar strafverleden wordt aan de eerste beklaagde een geldboete met uitstel zoals hierna bepaald opgelegd.

De tegen de eerste beklaagde uit te spreken straf, te ondergaan als hoofdstraf, gaat vijf jaar gevangenisstraf niet te boven en de eerste beklaagde heeft nog geen veroordeling tot een criminele of een hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden opgelopen.

Ter zake zijn er gronden om aan te nemen dat de eerste beklaagde zich aan de misdrijven zoals deze waarvoor zij wordt vervolgd, niet meer zal schuldig maken.

Er is geen enkele aanwijzing dat het opleggen van een bestraffing – zoals hierna bepaald – aan de eerste beklaagde overdreven sociaal of professioneel nadeel zal toebrengen.

De rechtbank is daarenboven van oordeel dat, gelet op de aard van de gepleegde feiten, een maatschappelijke terechtwijzing in de vorm van een straf zich opdringt, zodat er geen redenen bestaan om de eerste beklaagde de gunst van de opschorting van de uitspraak te verlenen.

Mede gelet op zijn strafverleden wordt aan de tweede beklaagde een effectieve geldboete zoals hierna bepaald opgelegd. Dit moet de beklaagden ertoe aanzetten zich in de toekomst beter aan de regels te houden.

Rekening houdend met het tijdstip waarop de bewezen verklaarde inbreuk (A.1) werd gepleegd, zoals in de inleidende dagvaarding aangegeven – het betreft een inbreuk gepleegd vóór 1 januari 2002 – wordt rekening gehouden met de beginselen inzake de niet-retroactiviteit van de strengere strafwet (art. 2, lid 1 Sw.) en de retroactiviteit van de mildere strafwet (art. 2, lid 2 Sw.).

Nopens de bijzondere verbeurdverklaring van de vermogensvoordelen

26. Behalve de op te leggen straf vordert het Openbaar Ministerie lastens de tweede beklaagde, overeenkomstig artikel 42, 3° en 43bis van het Strafwetboek, de bijzondere verbeurdverklaring van de vermogensvoordelen die hij rechtstreeks uit het misdrijf heeft verkregen, hetzij 65 maanden (vanaf 1 november 1999 tot en met maart 2005) x € 619,73 = € 40.224 (in werkelijkheid € 40.282,45).
27. De tweede beklaagde betwist het gevorderde vermogensvoordeel over de hele geïncrimineerde periode en de beweerdelijk ontvangen maandelijkse huurprijs.
28. Uit de gegevens van het strafdossier blijkt dat de tweede beklaagde minstens € 250,00 huur per maand vanaf november 1999 tot en met 31 januari 2005 heeft ontvangen van de eerste beklaagde, hetzij 63 x € 250,00 of een totaalbedrag van € 15.750,00. De tweede beklaagde betwist niet dat dit vermogensvoordeel zich in zijn patrimonium bevindt. Dit vermogensvoordeel kan, en dient ter herstel van het verstoorde maatschappelijk evenwicht, verbeurdverklaard te worden. Het zou onaanvaardbaar zijn dat de tweede beklaagde gestraft wordt voor het door hem gepleegde misdrijf, terwijl de winsten die hij uit dit misdrijf gehaald heeft ongemoeid zouden worden gelaten. Misdad mag niet lonen. Tenslotte zou het niet ontnemen van het vermogensvoordeel van de tweede beklaagde de eerlijke concurrentie op de markt verstoren met diegenen die wel in regel zijn met de wetgeving.

Nopens de herstellvordering van de Gewestelijk Stedenbouwkundig Inspecteur

29. Aan het arrest van het Hof van Cassatie van 24 februari 2004 (Cass., 24 februari 2004, net conclusie advocaat-generaal ligt een gewijzigde kwalificatie van de herstellvordering ten grondslag.

De herstellvordering wordt thans gekwalificeerd als een vordering tot teruggave en heeft derhalve een civielrechtelijk karakter. Die vordering strekt ertoe in het algemeen belang de gevolgen van het misdrijf ongedaan te maken. Het strekt tot het doen verdwijnen van de onrechtmatige toestand. Uit het civielrechtelijk karakter van de teruggave vloeit voort dat zij het voorwerp uitmaakt van een burgerlijke vordering die strekt tot het herstel van de door het misdrijf veroorzaakte schade.

De "rechtsvordering tot herstel van de schade, door een misdrijf veroorzaakt" bedoeld in artikel 3 Voorafgaande Titel Sv. omvat zowel de vordering tot schadevergoeding krachtens artikel 1382 B.W. als de vordering tot teruggave zoals bedoeld in de artikelen 44 Sw., 161 en 189 Sv. waaronder de voorliggende herstellvordering op grond van artikel 149 DORO.

De herstelmaatregel is geen straf maar een maatregel van burgerlijke aard. Artikel 149 DORO beoogt niet de strafbaarstelling van een gedraging maar het herstel van de onrechtmatige toestand die door het stedenbouwmisdrijf is ontstaan.

Uit het voorgaande volgt dat de strafrechter zelfs na een loutere vaststelling van de strafuitsluitende verschoonbaarheid in hoofde van de derde beklagde, zijn bevoegdheid behoudt om over de voorliggende herstellvordering uitspraak te doen en om de gevorderde herstelmaatregel op te leggen.

30. De herstellvordering werd ingesteld bij brief aan de procureur des Konings van 8 maart 2004. De vordering werd regelmatig (art. 149 DORO) en tijdig (art. 26 Voorafgaande Titel Sv.) ingesteld. Artikel 149, tweede lid DORO is nog niet in werking getreden (art. 198bis DORO).
31. De herstellvordering is noch onwettig, noch kennelijk onredelijk. Aan de rechtbank komt geen opportuniteitsbeoordeling van het gevorderde herstel toe. Er ligt geen proces-verbaal van vaststelling door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur van vrijwillig herstel voor (art. 152 DORO). De beklagden betwisten niet de feitelijke en juridische grondslag van de herstellvordering die op zich een afdoende motivering is. De herstellvordering moet niet negatief gemotiveerd zijn. De instandgehouden gebruikswijziging is gelegen in een gebied dat op verordenende wijze bestemd is voor dag- en verblijfsrecreatie. Die gebruikswijziging wordt instandgehouden zonder de rechtens vereiste voorafgaande stedenbouwkundige vergunning. In die omstandigheden is het bewezen misdrijf een

zwaarwichtig en onherstelbare inbreuk op een essentieel bestemmingsvoorschrift. Noch het belang dat de gevolgen van het herstel voor de beklaagden kunnen hebben, noch de afwezigheid van klachten van burens, noch de houding van het gemeentebestuur, doen afbreuk aan de interne wettigheid van de herstellvordering. Het zijn evenmin elementen die de herstellvordering zouden aantasten door machtsoverschrijding of machtsafwending.

32. De gevorderde dwangsom van € 125,00 per dag dient te worden opgelegd nu uit de behandeling van de zaak en het strafdoosier is gebleken dat de beklaagden niet uit eigen beweging zullen overgaan tot de staking van het strijdige gebruik. De op te leggen dwangsom moet de beklaagden er toe aan zetten het rechterlijk bevel effectief uit te voeren of te doen uitvoeren binnen de in functie van de aard van het herstel hierna bepaalde termijn.

OM DEZE REDENEN, en gelet op de volgende artikelen:

art. 11, 12, 14, 16, 31, 34, 35 en 41 van de wet van 15 juni 1935;
art. 162, 182, 184, 185, §1, 189, 190, 194 Wetboek van Strafvordering;
art. 2, 3, 38, 39, 40, 41, 42, 43, 43bis, 50, 65, 66, 100 Strafwetboek;
art. 1, 2, 3 Wet van 5 maart 1952;
art. 28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985;
art. 162 Wet 26 juni 1992;
art. 1, 8, 14 §1 wet van 29 juni 1964;
alsmede de artikelen en wetsbepalingen vermeld in de weerhouden betichtingen.

DE RECHTBANK, *recht doende OP TEGENSPRAAK,*

**STELT VAST dat de betichtingen A.2 en B de beklaagde
en laste gelegd, thans niet meer strafbaar zijn.**

Veroordeelt de beklaagde, voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde betichting A.1, tot een **GELDBOETE van VIERHONDERD VIJFENNEGENTIG komma NEGENENZEVENTIG EUR** (100 frank, verhoogd met duizend negenhonderd negentig decimes, aldus gebracht op 20.000 frank gedeeld door 40,3399) (= **495,79 EUR**).

Beveelt dat bij gebreke van betaling binnen de termijn bepaald bij art. 40 van het Strafwetboek, de geldboete zal kunnen vervangen worden door een gevangenisstraf van ACHT DAGEN.

Beveelt dat de tenuitvoerlegging van het vonnis, in hoofde van de beklaagde, wat betreft de uitgesproken GELDBOETE van VIERHONDERD VIJFENNEGENTIG komma NEGENENZEVENTIG EUR (= 495,79 EUR), zal uitgesteld worden voor een termijn van DRIE JAAR te rekenen vanaf heden, ingeval gedurende de proeftijd geen nieuw misdrijf wordt gepleegd dat een veroordeling tot een criminele of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan zes maanden zonder uitstel tot gevolg heeft.

STELT VAST dat de betichtingen A.2 en B de beklaagde ten laste gelegd, thans niet meer strafbaar zijn.

Veroordeelt de beklaagde, voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde betichting A.1, tot een **GELDBOETE van NEGENDUIZEND NEGENHONDERD VIJFTIEN komma VIERENZEVENTIG EUR** (2.000,00 frank, verhoogd met duizend negenhonderd negentig decimes, aldus gebracht op 400.000 frank gedeeld door 40,3399) (= **9.915,74 EUR**).

Beveelt dat bij gebreke van betaling binnen de termijn bepaald bij art. 40 van het Strafwetboek, de geldboete zal kunnen vervangen worden door een gevangenisstraf van DRIE MAANDEN.

STELT VAST dat de betichting B de beklaagde ten laste
gelegd, thans niet meer strafbaar zijn.

* * * * *

Zegt dat de beklaagden en verplicht
zijn ELK een bedrag van TIEN EUR, verhoogd met 45 opdecimes, aldus
TELKENS gebracht op VIJFENVIJFTIG EUR te betalen bij wijze van
bijdrage tot de financiering van het bijzonder fonds tot hulp aan de
slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.

Veroordeelt de beklaagde lot de eigen kosten van
vonnisafschrift, gevallen aan de zijde van het Openbaar Ministerie, ten
bate van de Staat, tot heden voor het geheel begroot op 34,49 EUR.

Veroordeelt de beklaagden en
HOOFDELIJK tot overige de kosten, gevallen aan de zijde van het
Openbaar Ministerie, ten bate van de Staat tot heden begroot op 120,81
EUR.

Legt de beklaagden en ELK
eveneens een vergoeding op van VIJFENTWINTIG EUR in uitvoering
van artikel 71 van de wet van 28 juli 1992 en het Koninklijk Besluit van
29 juli 1992 tot wijziging van artikel 91 van het Koninklijk Besluit van 28
december 1950 houdende het algemeen reglement op de ge-
rechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd door K.B. 23.12.1993 en bij
K.B. van 11.12.2001.

* * * * *

Wat betreft de bijzondere verbeurdverklaring:

Beveelt overeenkomstig artikel 42-3°, 43 en 43bis Strafwetboek, in hoofde van de bijzondere verbeurdverklaring van een som van 15.750,00 EUR, zijnde vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf A.1 zijn verkregen.

* * * * *

Wat betreft de herstellvordering:

BEVEELT op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur aan ^{om} het strijdige gebruik te staken binnen een termijn van zes maanden, niet zijnde een dwangsomtermijn in de zin van artikel 1385bis Ger.W., door het weekendverblijf niet langer permanent te bewonen onder verbeurte van een dwangsom van € 125,00 per dag aan de Gewestelijk Stedenbouwkundig Inspecteur en aan A.R.O.H.M.

ZEGT VOOR RECHT dat de Gewestelijk Stedenbouwkundig Inspecteur of het College van Burgemeester en Schepenen, ingeval het vonnis niet vrijwillig wordt uitgevoerd, zelf in de uitvoering ervan kunnen voorzien, kosten hiervan verhaalbaar op de beklaagden op vertoon van een kostenstaat begroot en uitvoerbaar verklaard door de beslagrechter.

* * * * *

